

de Mihai Pelin

Mitingul organizat de câteva onguri ale societății civile, o jalnică adunătură dominată de impunătoarea siluetă de luptătoare de sumo a Alinei Mungiu Pippidi, nici nu merită să fie băgat în seamă. În legătură cu această adunătură, semnificativă ni se pare a fi afirmația lui Gabriel Liiceanu, debitată tot la televizor, că viitoarea sa emisiune și a lui Andrei Pleșu va fi suspendată. Acum nu se știe prea bine dacă a fost o decizie adoptată de ei, sau le-a fost impusă de alții. Să fi mirosit Gabriel Liiceanu încă de duminică seara cu ce pumn în plex se va confrunta marți, sau ratingul mizerabil al aparițiilor lor la Realitatea TV i-a scos din terenul de joc? În ultimul caz, trebuie să-l felicităm pe dl Ovidiu Vântu că le-a pus jucăria la dispoziție fără nici o restricție, pentru ca băiețașii să se facă definitiv de răs.

În dimineața zilei de marți, Gabriel Liiceanu și-a tras șol festiv și se pregătea să participe la mitingul planificat, fără să știe ce-l aștepta la ieșirea din casă. Și este de bănuț că surpriza a fost totală și era normal să se întoarcă din drum. Nimeni nu l-a luat până astăzi în șuturi asemeni cotidianului care i-a răvășit existența atât de fericite până atunci. Nu e de ici, de colo să trăiești o viață întreagă în adulara unei bande de aplaudaci și, dintr-o dată, să fii redus la un zero barat. Și ce mai putea să facă Gabriel Liiceanu? Și-a trimis infanteria la înaintare. O altă gazetă, vizibil a lui și a aplaudacilor respectivi, care

luptă împotriva oligarhilor din presă chiar pe banii unui asemenea oligarh, a preluat apărarea marelui filosof fără operă filosofică. Să vedem cum și-au făcut datoria față de mentorul lor, pe care aproape că l-au sanctificat.

Rând pe rând, sufletele de slugă au ieșit la contraatac. Unul se ascunde sub scutul unei fantomatice Societăți Române de Fenomenologie, spre a afirma că acuza de plagiat după Heidegger este falsă. De la el aflăm și despre o scrisoare adresată ziarului în paginile căruia

Cazul Gabriel Liiceanu

s-a strâns ciotcă toată floarea elitei noastre intelectuale lipsită de operă, precum și că mentorul lor a trimis o scrisoare ziarului în discuție, nepublicată încă. Așteptăm cu interes să vedem despre ce baliverne va fi vorba. Intenția lui Liiceanu de a apela la justiție ni se pare ridicolă. Disputele intelectuale nu se tranșează la tribunal.

Altul nu vrea să se înțeleagă că ar fi adeptul ideii că un Liiceanu nu poate fi contestat sau atacat, dar sare la beregata ziarului în care idolul lui a fost tratat cum se tratează o nulitate. Mai zice că isidența acestuia nu ar fi fost inventată, deși s-a construit pe banii regimului comunist, pentru că Liiceanu a supt vreo două decenii o leafă pentru care nu a făcut nimic. Dar nimic,

nimic. Atacul împotriva lui ar fi josnic, însă nu se rezolvă problema apelându-se la epitete de trei parale. Problema se rezolvă confruntându-i adevărul sau lipsa de adevăr cu o realitate care nu poate fi contestată. Iar al treilea, la rândul lui, consideră atacul împotriva lui Liiceanu murdar, alt epitet fără nici o valoare cât de cât probatorie.

Să vezi și să nu crezi! Asta e infanteria pe care contează Gabriel Liiceanu. Mai bine apela la o companie specializată, angajându-și niște

bodyguarzi care să-i facă dreptate cu coatele și cu pumnii. Se dovedește încă o dată că elita noastră intelectuală, așa cum n-a fost capabilă să-și elaboreze o operă, nu e bună de mai nimic. Lamentații, invocarea unor autorități morale și culturale care nu au habar că există și ei pe lume și cam atât. De argumente bine legate nici vorbă. Și ăștia se cred un soi de cremă a intelectualității din România, față de care trebuie să ne căciulim cum se căciulesc ei față de Gabriel Liiceanu. Numai că noi nu-i datorăm nimic ilustrului impostor, filosof fără operă filosofică, fiindu-ne indiferent dacă acesta există sau nu. Cu ce-i sunt datori aplaudacii lui, îi privește.

Poate Gabriel Liiceanu catadicsește din când în când să-i tipărească în editura Humanitas,

iar Andrei Pleșu le acordă un colț minuscul de pagină în Dilema vche, de dimensiunea unui bilet de tramvai. E și asta ceva. Cu această ocazie, ne amintim când într-o emisiune televizată în compania poetului Petru Romoșan, a dat buzna telefonic peste considerațiile noastre Gabriel Liiceanu, acuzându-ne că bagatelizăm singurele repere morale și singurii stâlpi intelectuali din vremea regimului comunist. Adică pe el și pe Andrei Pleșu. Era cam mult spus. Chestiunea cu reperate reprezentate de ei a început să plictisească demult pe toată lumea. Iar ca stâlpi intelectuali băieții seamănă mai degrabă cu niște țăruiși bătuiți cu propriul lor fund pe maldanele de la Ghencea.

Ne bucură totuși că semnalele noastre de alarmă, lansate cu ceva timp în urmă, au sensibilizat mai mulți intelectuali, care nu se mai sfiesc să spună ce au de spus despre calitatea precară a prestațiilor celor doi. Și au început prin a divulga în primul rând sărăcia de inspirație a lui Gabriel Liiceanu, pentru că acesta este vârful de lance a cuplului celor doi și se expune cu o imprudență de o agresivitate destul de rară. Sunt semne că acest proces, neîndoielnic de bun augur, nu se va opri prea curând. Rămâne să vedem cum va face față Gabriel Liiceanu acestui proces. Noi suntem convinși că nu va face față, ci fețe-fețe.

Îl sfătuisem din vreme că locul scriitorilor nu este în politică. Politica nu ajută deloc la moralitate și nici nu te ridică profesional. N-au vrut să ne asculte avertizările pline de bune intenții și iată în ce rahat a intrat.